дето единъ день си ялъ соль".*) Хора, които не помнятъ сольта, сѫ достойни за осѫждане. Ето защо азъ се смѣтнахъ задължень, да не причинявамъ загуба на съкровището и си отидохъ съ праздни рѫце

Ханътъ останалъ много доволенъ отъ крадеца. Той го наградилъ щедро. А казаната отъ крадеца поговорка за сольта, се разпространила между сартския народъ и е останала до день днешенъ.

Прев. **Чичо Ваню.**

САРТИ.

Сартитѣ живѣятъ въ Седморѣченската и Сиръ-Дарийската области — Сибирска Русия. Тѣ броятъ около 200,000 жители и живѣятъ засѣдналъ животъ.

Сартитѣ сѫ съ срѣденъ ръстъ, мургави, съ черни коси, тъмнокафяви очи и правъ носъ. Тѣ сѫ съ мекъ характеръ, миролюбиви, гостоприемни, весели и безгрижни. Иматъ, обаче и лоши черти: страхливость, лицемерие, раболепие и жестокость. Занимаватъ се отчасти съ земледѣлие, но главното имъ занятие е търговията.

Кѫщитѣ имъ носятъ общиятъ характеръ на срѣдно-азиатскитѣ постройки: покривитѣ имъ сѫ плоски, прозорци нѣматъ. Заобиколени сѫ съ високи стени отъ глина. Женската половина е отдѣлена отъ мѫжката. Облеклото на сартитѣ се състои отъ антерия, шалвари и халатъ съ дълги рѫкави. На главитѣ си носятъ фесче, около което навиватъ чалма. Женитѣ носятъ яшмаци и закриватъ лицето си съ черна мрежа отъ конски косми. Сартитѣ изповѣдватъ мохамеданска вѣра.

Следъ изпита.

Майката: — Значи ти намирашъ, че въпроситѣ сѫ мѫчни?

Дъщерята: — Не, мамичко, не въпроситѣ, а отговоритѣ сѫ мѫчни!

Лѫжци.

I пѫтникъ: — Когато лягамъ азъ рѣдкога си поставямъ кисията съ паритѣ подъ възглавницата.

II пѫтникъ: — Това азъ не мога да правя, защото на толкова високо не мога да спя.

---

*) Тази поговорка има следното значение: ако си се възползувалъ отъ гостоприемството на нѣкого, трѣбва да бѫдешъ благодаренъ на хазаина и да не му причинявашъ нищо лошо.